

EEN STER ERBIJ

Een
STER
erbij

ELENA MORA

Een ster erbij
Is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2023 Dutch Venture Publishing
Auteur: Elena Mora
Oorspronkelijke titel: *La Stella in Più*
Vertaling: Marco Magnatta & Jen Minkman

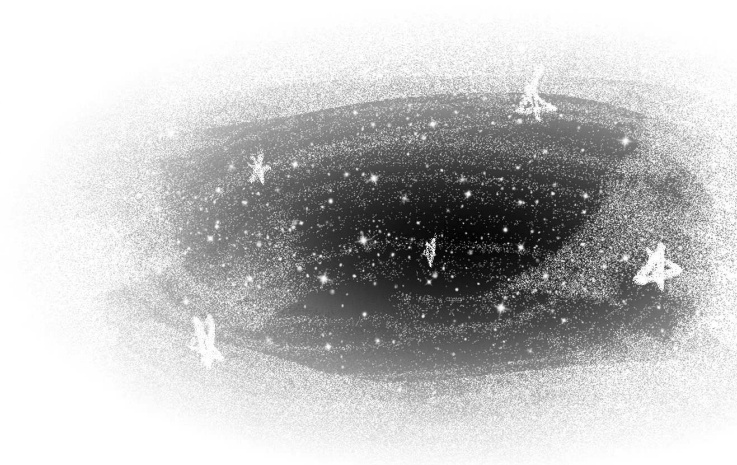
Omslagontwerp & zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)
Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave november 2023
ISBN 9789493265646
NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Aan alle mensen
Die de moed hebben
Om zichzelf te zijn.*

PROLOOG

Het huis was grijs, met een puntdak en blauwe luiken. Er was niets veranderd sinds achttien jaar eerder.

De vrouw vermande zich, haalde diep adem en ging naar binnen. Ze glimlachte toen ze de deur hoorde kraken, want die deur had al een miljoen keer eerder gekraakt en bracht met dat doffe geluid herinneringen met zich mee aan de geur van croissants.

De *Bakkerij der Baksels* bestond niet meer. Helaas. Latere generaties zouden nooit meer zulke perfecte taarten gaan proeven.

Het hout was gepolijst. Een andere deur leidde naar een kleine kelder. De vrouw nam niet de moeite om die te bekijken. Ze liep door een door schimmel aangetaste gang naar een kamer met drie bedden die nog perfect in orde waren. Op elk van hen lag een knuffeldier, zo wit als sneeuw, hoewel de kinderen die ermee hadden gespeeld nu allemaal al waren opgegroeid.

De vrouw ging op een van de bedden zitten en keek als betoverd naar de muur. Twee letters stonden daar met zwarte pen geschreven: C en H.

Ze glimlachte en stond op.

Ze ging naar een klein raam, opende het en zag de grijze lucht van Berlijn, heel anders dan ze zich herinnerde. Daarna liep ze naar een andere kamer en bleef staan voor een boekenkast met een kleine, onbeduidende spiegel.

Een onbeduidende spiegel die toch veel voorstelde.

Ze keek naar haar spiegelbeeld, sloot haar ogen en liet de herinneringen naar boven komen; iets wat ze achtenzeventig jaar lang had vermeden.

STEMMEN VAN MENSEN

Er was eens een klein meisje. Ze woonde op een boerderij in Noord-Duitsland. Ze had geen ouders, maar woonde bij haar broers en zussen. En ze had er een hoop: drie broers en twee zussen. Zij was de jongste en had haar naam geërfd van haar grootmoeder Grethe.

Er waren dagen dat Grethe haar ogen opende voor de wereld om zich heen. En die dagen zullen nu worden verteld.

Het was een slaperige lentemorgen. Grethe leunde uit het raam van haar kleine kamer om de majestueuze klaprozen te bewonderen die weelderig groeiden rondom de boerderij.

Ze daalde de trap af, erop lettend dat hij niet te veel kraakte om haar broers niet wakker te maken, die haar zeker zouden hebben belet naar buiten te gaan. Ze liep de tuin in en de frisse ochtendlucht vervulde

haar met een sprankelende opgewektheid. Ze naderde de stal, ging naar binnen en liep door tot aan het eind, waar een huiverend paard duidelijk aangaf dat hij niet bereden wilde worden. Hij was lichtgekleurd, met een zwarte ster op zijn voorhoofd en ongeveer net zo oud als Grethe. Hij was het laatste geschenk van haar ouders geweest voor ze voorgoed vertrokken. Grethe herinnerde zich hem weer; dat bange veulentje dat niet eens kon lopen. Nu was hij een majestueuze hengst die geen behoefte had aan interactie.

‘Hoi, Billy Bing! Zin in een ritje?’

Het paard keek op haar neer met zijn zwarte, waakzame ogen. Hij briepte luid en liet het kleine meisje de box binnengaan.

‘Bravo, BB. Laten we het veld in gaan. Het is al een tijdje geleden dat ik daar ben geweest.’ De paarden keken toe toen de twee de stal verlieten en een vonk van afgunst lichtte op in hun ogen. Iedereen, dier en mens, hield van de kleine Grethe en de andere paarden snapten niet dat een niet-raspaard haar favoriet was. Ze was slank en heel klein van gestalte, ook al was ze al twaalf jaar oud.

Ze gingen het klaprozenveld in en sloegen een paadje in dat naar de rand van een klein bos leidde. Ze verdwenen de bosrand in en luisterden naar de stilte van de bomen, slechts doorbroken door een enkele vogel die zin had om te kwetteren. Grethe merkte dat het bos dichter en dichter werd. Nu kon je de hemel niet meer zien, alleen de boomtoppen. Boomtoppen... en rook.

‘BB, er is daar een huis! Als er rook is, is er een huis.’

De twee gingen verder en stonden al snel voor een klein, vuil huis. Op de drempel stond een vrouw die er op het eerste gezicht goed verzorgd uitzag en glimlachte. Maar zodra ze Grethe zag, vervaagde haar glimlach, rende ze het huis binnen en sloot haastig de ramen en de deur. Grethe schrok en begreep haar reactie niet. Haar paard was er ook van geschrokken en ze besloot terug te keren.

Ze was verbaasd dat de minst vroege vogel van haar broers en zussen, Marie, al op was en op haar eigen paard Bell zat.

‘Waarom dwaal je door het bos terwijl wij nog thuis zijn? We moeten op je passen, je kunt niet zomaar doen waar je zin in hebt!’ zei haar zus streng. Haar haar was licht en steil en ze had puistjes in haar gezicht.

‘Nou Marie, jij gaat anders ook uit rijden zonder mij iets te vertellen.’

‘Ja, maar onze broers weten dat tenminste. En trouwens, ik ga gewoon naar het dorp, zeker niet om in het bos te rijden en modderig te worden.’

Grethe keek naar haar rok. Ja, die was inderdaad modderig.

‘Ga de koeien voeren en ga dan met Vincent naar de markt.’

‘Waar is Vincent?’ vroeg het kleine meisje.

‘Hij is in de tuin met Philippe. En pas op dat je de koeien niet van streek maakt!’ raadde Marie aan.

Grethe liep naar de koeienstal. Ze nam de emmer vol hooi en tilde hem met moeite op. Hij was erg zwaar en de dieren hielpen haar niet bepaald door haar met hun nieuwsgierige ogen aan te staren. Ze gooide de emmer leeg in de ruiven en keek met argusogen toe hoe ze naderden.

‘Zo, kan er geen bedankje af?’ vroeg ze droogjes.

De koeien lieten een geloei van goedkeuring horen. Ze glimlachte tevreden en liep de deur uit.

Grethe liep naar de tuin; het was zo’n onverzorgde achtertuin waarvan niemand ooit de moeite neemt om hem bij te houden. Daar trof ze Vincent en Philippe aan, verwikkeld in een van hun gesprekken. De twee keurden haar geen blik waardig.

‘Ik zeg je, die man boezemt me vertrouwen in!’ riep Philippe uit.

‘Maar hij heeft zo’n gek gezicht!’ flapte Vincent eruit.

‘Hij heeft misschien een gek gezicht, maar hij heeft wél de macht in handen. Ik hou van de manier waarop hij praat. Als de tijd rijp is, ga ik op hem stemmen.’

‘Je bent nog niet eens meerderjarig.’

‘Over drie weken wel.’

‘Vergeet die kerel, dat is nou typisch zo iemand die allerlei praatjes heeft en vervolgens niets doet van wat hij belooft...’

‘Over wie hebben jullie het?’ vroeg Grethe nieuwsgierig. Normaal had ze niets met politiek, maar dit klonk interessant.

Ze gaven haar geen antwoord. Niet dat ze dat normaalgesproken wel deden, maar het stoorde haar wel.

Vincent pakte haar bij de hand en samen liepen ze naar het rijtuig. Het meisje ging achterin zitten, terwijl haar broer de paarden mende. Een paar minuten en een paar honderd meter gingen zonder woorden voorbij, toen Grethe genoeg kreeg van de stilte.

‘Kom op Vincent, over wie had je het nou?’ smeekte Grethe.

‘Dat gaat jou niet aan,’ antwoordde hij kortaf.

Zijn zus draaide zich nors om. Maar toen realiseerde ze zich hoe ze hem kon dwingen er toch over te praten.

‘Goed dan, laten we het hebben over de dochter van meneer en mevrouw Rasmussen, Amelia. Wanneer ga je met haar trouwen?’ vroeg Grethe pedant.

Vincent zuchtte diep. ‘We hadden het over de heer Adolf Hitler en het nationaalsocialisme.’

Die techniek om Amelia ter sprake te brengen werkte altijd. ‘Vind je haar niet leuk?’

‘Nee. Ze lijkt op een uil.’ Hij zei het op zo’n droge toon. ‘Zo’n Indo-Amerikaanse.’

‘Wat heb jij tegen Indo-Amerikaanse uilen?’

Ze barstten allebei in lachen uit.

De stad was prachtig. De huizen waren allemaal van hout en hadden kleurrijke daken. De straten krioelden van de mensen, vooral op marktdag. Kinderen renden rond en meisjes speelden met hun mooiste poppen op de stoep. Mannen onderhandelden met chique kooplieden en vrouwen riepen luid dat hun kinderen voor de lunch thuis moesten zijn. De scholen waren gesloten en de winkels open.

‘Vincent, zullen we even langs die snoepwinkel gaan?’ vroeg Grethe watertandend.

‘Misschien straks.’

Toen ze bij de markt aankwamen, stapten ze uit het rijtuig en meteen begonnen ze mensen te roepen dat ze eieren, melk en sjaals konden kopen, die laatste door hun zus Klaudia gemaakt.

Een man in een pak kwam dichterbij en gaf Grethe wat geld.

‘Wilt u iets kopen?’

‘Ja. Iets wat jij hebt gemaakt.’

Grethe knipperde met haar ogen. Had ze het goed gehoord? Eindelijk vroeg iemand haar om dingen die ze zelf had gemaakt! Ze haalde een ketting met schelpen uit haar zak.

‘Ik denk niet dat dit iets is voor uw vrouw, maar misschien...’

‘Mijn vrouw zal dat prachtig vinden,’ was het antwoord, en de vriendelijke man gaf haar nog wat extra geld, voordat hij verdween in de menigte. Vincent keek vertederd naar zijn zusje.

De markt was voorbij en ze hadden bijna alles verkocht wat ze bij zich hadden. Met een paar munten had Grethe twee gesuikerde amandelen gekocht. Vincent had beloofd om niets te verklappen aan Marie.

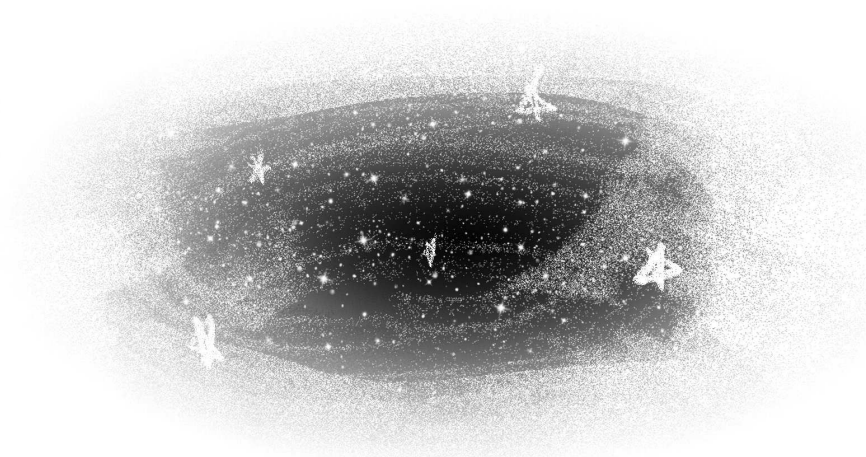
Op de terugreis bleef Grethe maar doorkletsen over de stad, hoe leuk ze het vond en hoe graag ze vriendschap zou willen sluiten met kinderen van haar eigen leeftijd.

In die ware stortvloed van woorden wist Vincent te zeggen: ‘Je zult niet lang meer alleen zijn. We krijgen binnenkort nieuwe burens en die

hebben twee kinderen. Ik weet niet of het jongens of meisjes zijn, maar voor zover ik weet zijn ze vriendelijk en welgemanierd.’

‘Weten ze dan hoe je een paard moet berijden?’ onderbrak Grethe hem.

Haar broer lachte. ‘Ik hoop het maar.’

EEN HEERLIJK GEPARFUMEERDE ZAKDOEK

Grethe had altijd al een grote voorliefde gehad voor konijnen: zachte bolletjes wit of grijs bont die over het gazon scharrelden en zich voorstelden dat ze sappige wortels hadden. Dat was de definitie die het meisje hun had gegeven en ze was er erg trots op: volgens haar was die veel beter dan de wetenschappelijke definitie. Ze had nooit van wetenschappelijke definities gehouden.

Op de boerderij hadden ze een kleine omheinde weide waar alleen de konijnen woonden; daar waren ze veilig voor gemene dieren die wel een hapje van ze zouden willen nemen.

Die ochtend was het haar beurt om de wortels naar de bolletjes bont toe te brengen. Ze legde ze op het okergroene gazon en keek toe hoe de konijnen naderbij kwamen, verlegen maar nieuwsgierig. Het was toen dat Grethe hun ongelooflijke vermogen opmerkte om hun neuzen zo snel te bewegen, de hele tijd. 'Hoe doen jullie dat toch?' vroeg ze, meer

aan zichzelf dan aan hen. Een konijn sloeg zijn ogen op en keek haar aan alsof hij wilde vragen waarom mensen het níét konden.

‘Je hebt gelijk,’ zei ze hardop.

Dus Grethe nam zich voor om de hele dag die rare beweging met haar neus te maken. Ze rimpelde haar neus en trok hem op, steeds weer opnieuw.

De eerste die dit merkte was Jacob, de jongste broer na Grethe (wat een verschrikkelijke situatie was het toch om de jongste te zijn!), die haar vreemd aankeek.

‘Wat ben je aan het nadoen, een konijn?’

Ze had ja willen zeggen, maar ze was zo geconcentreerd bezig dat ze niet kon antwoorden.

De tweede was haar gouvernante, de gevreesde juffrouw Delia Schwarz. Ze keek Grethe lang aan, keek toen geschrokken weg en veegde haar voorhoofd af met een geborduurde zakdoek. Wat had ze toch aan dan ding, als ze geen druppel zweet op haar gezicht had? Het was gewoon een modegril. Zodra een van haar leerlingen iets verkeerd deed, veegde ze haar gezicht af en, bij hoge uitzondering, ook haar vingers.

Dus Grethe kreeg een idee om die stomme zakdoek belachelijk te maken. Het idee van de eeuw.

Ze rende de trap op naar de kamer van haar zus Klaudia, die altijd goed opgeruimd was, want zoals haar zus altijd placht te zeggen: ‘Als *Prince Charming* komt, zal ik niet onvoorbereid zijn.’ Op haar nachtkastje stonden flesjes met Franse parfums, waarvan ze zei dat ze uitstekend roken. Grethe was een andere mening toegedaan, maar in ieder geval zouden deze parfums een belangrijke rol spelen bij het welslagen van haar revolutionaire idee.

Ze pakte het lievelingsparfum van haar zus, *Eau de Paris*, en rende de trap af, vurig hopen geen van haar broers of zussen tegen te komen. Ineens dook juffrouw Schwarz op (ze moest niet vergeten te hopen dat

ze níemand tegen het lijf zou lopen, niet alleen haar broers of zussen niet). Ze verborg het flesje achter haar rug en keek aandachtig naar de glimmend gepoetste schoenen van haar gouvernante.

‘Hallo, juffrouw Kohler,’ groette juffrouw Schwarz haar.

De gouvernante noemde haar altijd bij haar achternaam, wat Grethe deed denken aan haar ouders, die, hoewel ze die maar twee jaar gekend had, toch een leegte in haar hart hadden achtergelaten.

‘Hallo,’ fluisterde ze met bedeesde stem.

‘Ik zie dat je gestopt bent met dat oneerbiedige tijdverdrijf van je?’

Grethe besepte op dat moment pas dat ze zich niet aan haar belofte had gehouden. ‘Ja. Nu ben ik niet langer een konijn.’

Juffrouw Schwarz keek haar scheef aan. ‘Waarom was je dat eerst wel dan?’

‘Nee, ik... laat maar.’ Ze wist niet waarom, maar dit overkwam haar de hele tijd. Als ze met Schwarz praatte, kon ze nooit eens een gedachte goed uitspreken en begon ze meteen te stotteren.

De gouvernante pakte haar geliefde zakdoek erbij en veegde haar voorhoofd af. ‘Ik wou dat je was zoals je zus Marie... maar nee, dit is wat ik toebedeeld heb gekregen. Vergeet niet te studeren voor je kalligrafieles, juffrouw!’

En ze ging weg, mompelend dat ze misschien Marie moest vragen haar zakdoek te wassen.

‘Perfect!’ riep Grethe inwendig uit, terwijl ze de fles *Eau de Paris* stevig vasthield.

Nu is het belangrijk te weten dat Juffrouw Schwarz geen erg scherpe reukzin had. Integendeel, soms vermoedden de mensen dat ze helemaal geen reukzin had. Bij het diner met de burgemeester waren er gasten weggegaan omdat zij had gezegd dat het wildbraad naar mest rook. Vanaf die dag spraken de burgemeester en zijn hooghartige vrouw nooit meer met de gouvernante.

Toen Grethe dit had gehoord, barstte ze in lachen uit, maar zij had nooit gedacht dat die slechte neus nog eens zou uitgroeien tot een gelegenheid om wraak te nemen vanwege al die borduur- en kalligrafielessen.

In de keuken aangekomen gooide ze de hele inhoud van het flesje *Eau de Paris* in de gootsteen en verontschuldigde zich in gedachten tegenover de nietsvermoedende Klaudia. Ze deed de stop weer op de fles en opende een lade, waarvan ze wist dat daar de medicijnen en bittere siropen lagen waaraan geen enkele broer of zus ooit kon ontsnappen. Ze waren allemaal al eens de pineut geweest.

Grethe rende naar de stallen en pakte wat vies hooi van de paarden. BB staarde haar aan, alsof die zich afvroeg wat dat kleine meisje in godsnaam met het eten wilde doen. Ja, wat was Grethe toch van plan?

Ze zocht ergens een stinkbom van de kermis die naar zwavel stonk. Ze kookte het hooi, de zwavelbom en siroop een paar minuten in een pan, wat resulteerde in een bitter, misselijkmakend ruikend mengsel. Tevreden, maar haar neus dichthoudend (voor het geval dat), goot Grethe het mengsel in het flesje *Eau de Paris* en observeerde het resultaat. Nee, dit was niet goed. De *Eau de Paris* was veel vloeibaarder en had een mooie, roze kleur gehad. Grethes mengsel was daarentegen dik en bruin. Ze bedacht dat ze er wat water en geperst bessensap bij kon doen.

Ah, dat zag er al een stuk beter uit. Jammer dat het zo stonk!

Op zaterdagmorgen was het tijd om naar de extra les te gaan.

Het was een doodgewone dag, een van die saaie dagen die iedereen kan overkomen en die niemand zich ooit herinnert, juist omdat die zo doorsnee is.

Grethe was heerlijk wakker geworden, vol energie en vol ondeugende

gedachten. Het kwam niet in haar op om haar broers en zussen gedag te zeggen of te wachten tot ze ontbeten hadden, dus ging ze naar de keuken, pakte een kom en keek erin: het was cakebeslag. Ze proefde het met haar vingertoppen. Het was heerlijk. Precies de juiste hoeveelheid suiker. Ze doopte er nog eens haar vinger in en bracht die naar haar lippen, maar dacht er niet eens aan om het kostbare beslag te stelen: Marie wist het onmiddellijk als er iets ontbrak en negenennegentig van de honderd keer was de lekkernij van haar.

Ze liep langs de badkamerdeur, maar haastte zich toen terug. Ze keek naar zichzelf in de spiegel: ze zag er verfromfaaid uit. Ze had een piekende knot op haar hoofd, de spelden waren uit haar haren verdwenen en de lokken vlogen alle kanten op.

‘Als Schwarz me zo eens kon zien!’ dacht Grethe glimlachend, en ze begon haar haar te kammen, met als resultaat twee scheve vlechten, de een korter en de ander langer, maar alles bij elkaar aanvaardbaar.

Ze ging naar buiten in de tuin en plukte wat madeliefjes. Ze maakte er een onopvallend bloemenkroontje mee, dat ze door haar haren vlocht om haar rampzalige kapsel gedeeltelijk goed te maken. Op dat moment sloeg de klok met doffe galmen acht uur. Grethe rende naar haar kamer om de fles ‘*Eau de Paris*’ en de kalligrafeervellen te halen.

Juffrouw Schwarz haatte het als iemand ‘mooie kalligrafie’ zei, want naar haar mening was kalligrafie altijd al mooi, het hoefde niet versterkt te worden. Grethe was het er niet helemaal mee eens: als ze een cursus mooi handschrift volgde, hoe kwam het dan dat ze zo onbegrijpelijk schreef?

Deze vraag had ze zich af van kinds af aan gesteld en Marie zei dan al breiend dat ze het wel zou begrijpen als ze groot was. Helaas. Grethe had het nog steeds niet begrepen.

De klokkentoren herinnerde haar eraan dat het halfnegen was, en dat om halfnegen Juffrouw Schwarz ongeduldig op haar zat te wachten.

Ze rende naar beneden en kwam, om 8.36 uur om precies te zijn, aan in de voormalige studeerkamer van haar moeder.

Haar gouvernante keek haar niet aan, maar het ongenoegen was duidelijk en ze leek ook meteen alles te weten.

‘Juffrouw Grethe! Je bent te laat, je hebt lelijke vlechten en je jurk en trui passen qua kleur niet erg bij elkaar.’

Grethe keek naar zichzelf: groen en rood waren toch zo slecht nog niet? ‘Heb je eigenlijk wel aantekeningen bij je?’ zei de vrouw tegen haar, terwijl ze haar voorhoofd en vingers afveegde met de geborduurde zakdoek.

‘Ja,’ antwoordde Grethe.

‘Prachtig. Pak je pen en begin op een nieuw vel papier te schrijven wat ik je ga dicteren.’

Een pen, dát was wat ze vergeten was! Kon je ooit naar een les kalligrafie zonder een pen om mee te schrijven? ‘Ik... Ik weet niet... Nou, ziet u, de pen... Misschien ben ik die vergeten,’ stamelde Grethe verward.

‘Haal hem dan, alsjeblieft!’ verzuchtte juffrouw Schwarz.

Hier was nog iets om te overwegen: waarom werd zij ‘juffrouw’ genoemd met haar twaalf jaar, maar werd Delia Schwarz, die ongeveer een paar duizend jaar oud moest zijn geweest, óók zo genoemd?

Vincent had haar verteld dat getrouwde vrouwen ‘mevrouw’ werden genoemd en ongetrouwde ‘juffrouw.’ Welke arme man zou dan ook een lelijke, onaangename persoon als juffrouw Schwarz willen?

Grethe liep de trap op naar haar kamer. Ze zocht de pen in de lade en vond hem, een beetje verbogen. Ze pakte ook het inktpotje, deed de deur achter zich dicht en sloot hem dubbel af. Ze wilde niet dat iemand binnenkwam, dus had ze deze vreemde gewoonte aangenomen, bijna alsof er een prachtige schat in haar kamer verborgen zat. Dat was helaas niet zo; Grethe moest het doen met een bed, een nachtkastje, een paar boekenplanken en een enorme rommel. Maar, zei ze tegen zichzelf

terwijl ze de trap afdaalde, zodra de nieuwe burens er waren, was ze er zeker van dat zij en die twee jongens van haar leeftijd een échte schat zouden vinden.

Toen ze weer bij juffrouw Schwarz was, ging ze zitten en begon haar oefeningen te laten zien. De vrouw trok een walgend gezicht. In plaats van een mooi handschrift leek het meer op het handschrift van een beginnend kind, zei ze.

Nou, zo erg was het vast niet. Grethe dacht altijd positief en dat zou haar goed van pas komen in de toekomst.

‘Laat ook maar. Juffrouw Grethe, schrijf na wat ik op dit papier heb geschreven,’ zei de gouvernante met droge stem.

De betekenis van de zin was haar een raadsel. Het klonk als een tongbreker: ‘Drieduizend keer het Derde Rijk.’

‘Waarom het Derde Rijk?’ vroeg Grethe.

‘We gaan het hier niet over politiek hebben. Meester Philippe zal het je wel uitleggen. Hoe dan ook, je schrijft onfatsoenlijk, je zou moeten studeren, maar je loopt alleen maar rond om allerlei absurde dingen te doen!’ En, zoals Grethe al had verwacht, veegde de vrouw haar voorhoofd af met die mooie zakdoek van haar.

‘Juffrouw, hebt u Marie al eens kunnen vragen uw zakdoek te wassen?’ vroeg Grethe. Het ogenblik was aangebroken.

‘Vanwaar deze vraag, juffrouw Grethe?’ vroeg de lerares.

‘Nou, eh... omdat hij stinkt,’ was het eerste wat in haar opkwam.

‘Oh jee, dan kunnen we het beter wassen. Grethe, kun jij het voor me doen? Je weet, mijn rugpijn...’

‘Ja, ja, ik begrijp het al.’

Grethe vond op dat moment dat ze actrice moest worden. Ze deed net of ze geërgerd was, en dat terwijl ze de hele ochtend al op die woorden had gewacht. De wraak was compleet.

Grethe nam de zakdoek die eigenlijk lekker naar rozen rook, ging de

kamer uit en spoot twee of drie druppels *Eau de Paris* op het ding. Ze wachtte tot de misselijkmakende stank door de zakdoek was opgezogen.

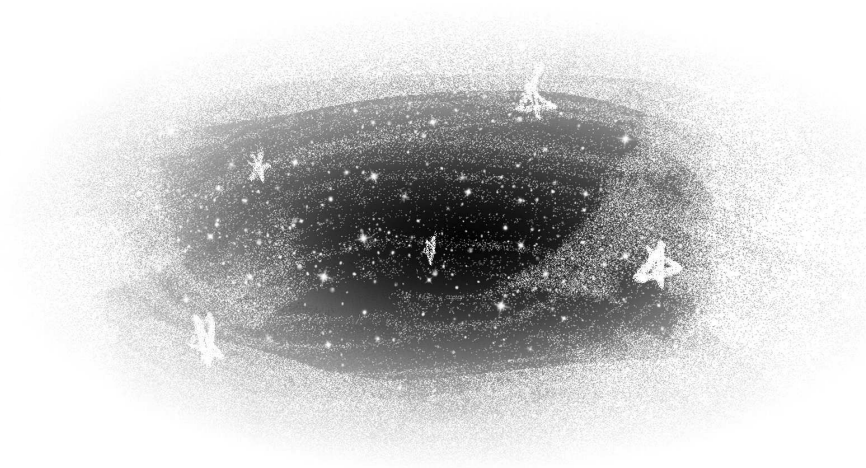
Ze keerde terug naar de studeerkamer en overhandigde hem aan juffrouw Schwarz. Ze veegde twee of drie keer over haar voorhoofd. Een vreselijke stank begon zich door de ruimte te verspreiden, zodat Grethe zelf bijna over haar nek ging. De vrouw scheen echter niets te merken. ‘Nou, zijn we klaar voor vandaag?’ vroeg Grethe misselijk.

‘Wat een haast! Goed dan, juffrouw Grethe, tot ziens.’

Grethe verliet de kamer, sloot de deur achter zich en rende naar de binnenplaats. Daar ging ze liggen tussen de grassprietten en ademde diep in. Frisse lucht!

Een paar uur later was Grethe helemaal niet verbaasd dat de andere vrouw die bij Schwarz op de thee was gekomen, gillend wegrende.

Om geen argwaan te wekken, waste ze stiekem alsnog de zakdoek en de stank verdween. Maar wat een voldoening had het gegeven om de naar thee snakkende vrouw te zien wegrennen, alsof ze de marathon moest rennen!

EEN KWESTIE VAN EER

De hemel was bedekt met een zachte deken van witte wolken. Elke wolk had een andere en bizarre vorm, die zelfs de wildste verbeelding niet kon creëren.

Plotseling brak er een los van de anderen. Hij vormde een soort Chinese draak in de lucht. Grethe lag op het gras en zag hem naderen. Vincent stond naast haar. Het was maar heel even: haar grotere broer verdween en Grethe begon tegen de wolk te schoppen. Ze was bang.

Ze was er zeker van dat hij iets te maken had met Vincents verdwijning. De wolk veranderde van vorm. Het was niet langer een draak. Het was een gezicht dat...

Lachte.

Hij lachte.

Hij lachte.

Hij lachte naar háár.

'Ahhhhh!'

Zweet. Paniek. Duisternis.

Gewoon ademen. Rustig ademen.

Grethe lag in haar bed en was net wakker geworden uit een vreselijke nachtmerrie. Haar hart klopte in haar keel. Dat gezicht had gelachen. Het lachte kwaadaardig, wreed, het had gekke ogen. Het lachte haar uit.

‘Ahhh!’ riep het kleine meisje weer, terwijl ze haar hoofd achterover op het kussen gooide. Ze wilde wég, naar buiten.

Ze ging de trap af, rende naar de schuur en pakte BB bij de teugels.

‘Volg mij,’ zei ze tegen hem. Ze had de gewoonte om te vergeten dat BB een paard was, dat natuurlijk niet kon praten.

Ze begon zomaar ergens heen te rijden, langzaam, snel, terwijl ze nog steeds aan dat lachende gezicht moest denken. Ze had zin om te huilen. BB voelde dat Grethe in een vreemde bui was en stopte. Ze stapte af bij een lang grindpad dat ze nog nooit gezien gehad.

‘Hé, Billy Bing. We zijn veel te ver gegaan,’ zei ze.

Haar hele leven had Grethe door het bos gereden en ze kende de velden rond de boerderij op haar duimpje. Dit pad was echter nieuw. Ze besloot het te volgen. Op die manier, dacht ze, zou ze de plaats uiteindelijk wel herkennen als ze er eerder was geweest.

Het grind knerpte onder Billy Bings hoeven. Plotseling besefte Grethe dat ze het koud had. Haar benen en armen waren bloot en ze klappertandde. Ze keek omhoog en zag dat de boomkruinen de hemel bedekten, net als de wolken. Goed zo. Dat was in ieder geval fijn. Het wrede gezicht en de afgrijselijke lach van die wrede man waren haar bijgebleven. Ze kon misschien wel nooit meer van hem afkomen.

Ze was moe. Ze stopte en ging in het midden van het pad zitten om na te denken over waar ze naartoe aan het lopen was. Misschien was ze

hier als kind wél geweest, toen haar ouders nog leefden. Of misschien was Vincent weleens deze kant op gekomen om haar naar de markt te brengen. In gedachten verzonken en met het beeld van die rare wolk nog steeds in haar geheugen gegrift, merkte ze het rijtuig dat op haar afkwam niet op.

‘Aan de kant!’ riep een stem van boven op de bok.

Grethe, die zich pas op dat moment bewust werd van het gevaar waarin ze verkeerde, wierp zich naar rechts, op het geurige gras van de berm. Het rijtuig zwenkte en stopte: een lange man van in de veertig sprong van de bok af en rende op haar af. Het was niet duidelijk of hij boos of bezorgd was; misschien een mengeling van beide. Grethe kon echter niet nalaten op te merken dat hij zeer elegant gekleed was. Hij droeg een wit hemd en een zwarte broek. Over het hemd droeg hij een mooi jasje. De schoenen lieten te wensen over, maar over het algemeen was hij een chique man. Zijn gezicht was ook niet slecht: hoekig, met harde trekken. Zeer scherpe ogen.

‘Meisje, gaat het?’ vroeg hij, terwijl hij haar bij de arm pakte en haar hielp opstaan.

‘Jawel,’ mompelde ze. ‘Dank u, meneer.’

Hij sloeg geërgerd zijn ogen op naar de hemel.

‘Wat doe je hier alleen in het bos? Weten je ouders dat je hier bent?’

‘Nee. Mijn ouders weten niets. Ze zijn niet thuis,’ zei ze droogjes. ‘Ze zijn op reis.’

‘Dat doet er niet toe.’

‘Ze zijn op een lánge reis,’ ging Grethe onverstoorbaar verder. ‘Ze zijn vertrokken toen ik twee jaar oud was.’

De man leek het eindelijk te begrijpen. ‘Dat betekent niet dat je hier zomaar kunt rondwalen.’

‘Ik weet het. Ik was net aan het bedenken hoe ik thuis kon komen, en dat zou gelukt zijn als u me niet bijna had overreden.’

Hij staaarde haar aan. ‘Ik heb je leven gered!’

Grethe deed er het zwijgen toe. Ze begon het koud te krijgen. De man haalde zijn schouders op en mompelde: ‘Ik ga naar huis.

‘Tot ziens, meneer...?’

‘Krupp.’

‘Tot ziens, dus.’

‘Tot ziens, juffrouw...’

‘Mijn naam is Grethe.’

Hij keek haar intens aan. ‘Grethe,’ herhaalde hij met een bedachtzame stem.

Ze draaide zich om en begon te lopen. Waar was BB in vredesnaam gebleven? Misschien had hij het rijtuig horen naderen en was hij weggerend. Ze deed nog een paar stappen en draaide zich toen weer naar meneer Krupp toe.

‘Meneer! Meneer Krupp! Ik vroeg me af of u me een lift zou kunnen geven. Ik denk dat ik de weg naar huis heb gevonden.’

Hij trok een vreemd gezicht: hij kon geërgerd of blij zijn, ze kon het niet met zekerheid zeggen. In elk geval stapte ze in het rijtuig.

Krupp was een man van weinig woorden en Grethe was een meisje van véél woorden. Ze lagen elkaar dus niet zo, maar de vreemde man intrigeerde haar, dus besloot ze uit te zoeken waar hij vandaan kwam.

‘Woont u in de stad, meneer?’

‘Nee.’

‘Nou, ik hou van de stad. Zo kleurrijk, geurig en vol lawaai. Denkt u niet?’

‘Nee, dat denk ik niet.’

‘Nee,’ was het enige wat hij kon zeggen?

‘Dus waar woont u?’

‘Ik zeg het je niet. Je zou een slecht mens kunnen zijn.’

‘Maar ik ben een kind!’

‘Des te meer reden. Je weet nooit wat kinderen zoal denken.’

Ze zwegen weer even. Toen stelde hij háár een vraag.

‘Je zei dat je ouders... Nou ja, ik snap het. Heb je een oudere broer, iemand om voor je te zorgen?’

‘Ik heb drie broers en twee zussen, meneer. Ik ben de jongste. Wat een onrechtvaardigheid!’

Krupp schoot in de lach. ‘Ik was ook de jongste. Ik had zes oudere zussen. Het was een dolle boel thuis!’

‘Heeft u kinderen?’ Als hij kinderen had, kon ze misschien vrienden met hén worden.

‘Nee. Ik ben niet zo dol op kinderen.’ Toen hij de teleurgestelde blik van het meisje zag, voegde hij eraan toe: ‘Maar mijn zuster heeft een paar kleine snotapen waar je vast wel mee overweg zou kunnen.’

Grethes hart maakte een sprongetje van vreugde. Ze stapte pas bij de boerderij uit het rijtuig en nam afscheid van de man. Ze verschanste zich in het huis, maar pas nadat ze gecontroleerd had of BB weer in de stal stond. Ze gaf hem een fikse uitbrander, maar in werkelijkheid kon Grethe nooit lang boos zijn op haar paard. Hij was een sukkel, maar ze hield van hem.

Ze rende het huis binnen en zag dat alle broers en zussen al op waren. Niemand scheen haar afwezigheid opgemerkt te hebben.

‘Grethe! Mijn goedheid, waar is je zondagse jurk? Ga naar boven en trek hem meteen aan, want we zijn al laat voor de mis,’ riep Marie.

Dat was waar: er was een mis op zondag. Grethe ging naar haar kamer en schopte Jacob eruit, die er aan het rondsuffelen was. Ze trok haar rode en groene uitdossing uit (die zij gewoon een goede kleurencombinatie vond) en trok haar witte jurk met tule aan. Ze trok witte, platte schoentjes aan en stak haar haren op in een knot die redelijk goed lukte. Ze waste haar gezicht en haastte zich naar beneden, waar haar broers en zus net in het gareel werden gebracht door Marie, die hun kleding controleerde.

‘Vincent, was je gezicht. Philippe, knoop je schoenen. Klaudia, die vlecht is afschuwelijk. Jacob, je hemd zit achterstevoren.’ Marie kwam naar Grethe toe. Ze vreesde al de volle lading over zich heen te krijgen, maar toen zei Marie tot haar verbazing: ‘Ja, Grethe. Je ziet er goed uit. Het is een mirakel!’

Na de mis bleef Marie nog even in de kerk hangen om te praten met mevrouw Strauss en haar zoon, Dawid. Het was algemeen bekend dat Dawid een oogje had op Marie. En het was algemeen bekend dat Marie een oogje had op Dawid.

Vincent en Philippe zaten op een bankje te praten en de mooie Amelia Rasmussen voegde zich bij hen.

Jacob speelde met zijn vrienden en Klaudia had Grethe op een bankje voor zich gezet om haar haren opnieuw te doen.

Maar kleine Grethe kon er niet van genieten. Ze had andere dingen aan haar hoofd. Ze had twee plannen. Het eerste was om uit te vinden aan wie dat lachende gezicht in haar droom toebehoorde. Het tweede was om meneer Krupp terug te vinden.

Ze zou deze twee missies goed uitvoeren. Het was een kwestie van eer.

TELEVISIE!

Het was een zonnige ochtend en Grethe was vol goede moed wakker geworden. Ze wist niet waarom, maar ze was gelukkig, simpelweg blij.

Marie werd die ochtend ook in een goede bui wakker. Na een heel saaie borduurles van Delia Schwarz riep ze Grethe bij zich en leerde haar peperkoek bakken. Ze waren een beetje aangebrand, maar de twee zussen moesten er smakelijk om lachen en deden het nog drie keer over voordat ze acceptabel waren. Hoe dan ook, zij serveerden ze aan de rest en die vroegen welke fameuze chef-kok de lekkernijen had gebakken.

Grethe wist dat ze een grapje maakten, maar ze was toch blij, want het was de eerste keer dat ze iets had gebakken en het niet had laten aanbranden.

Later op de middag kwam Vincent naar haar toe en ging naast haar op de bank zitten.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg hij haar.

Ze staarden elkaar een paar seconden aan voordat Grethe een

antwoord kon formuleren.

‘Ik heb geen flauw idee,’ antwoordde Grethe. Ze draaide zich een kwartslag en vroeg haar broer: ‘Waarom moet een idee flauw zijn, trouwens? Ideeën smaken toch juist lekker omdat ze zo kleurrijk zijn?’

‘Er zijn zoveel dingen die nergens op slaan in deze maatschappij,’ sprak Vincent filosofisch. Hun gesprekken waren vaak een mengeling van diepe gedachten en onzin.

Ze bleven even dicht tegen elkaar aan op de bank zitten. Toen hief Grethe haar hoofd op en zei: ‘Wat zeg je ervan als we naar de stad gaan?’

‘Wat, nu?’

‘Ja.’

Vincent aarzelde: ‘Maar lieverd, er is geen markt vandaag. Waarom zou je daarheen willen gaan?’

Ze antwoordde niet. Zij pakte haar broer simpelweg bij de arm en keek hem smekend aan.

Even later zaten ze in het rijtuig, zij achterin en hij voorin op de bok, op weg naar de kleurrijke en rumoerige stad. Grethe keek omhoog naar de lucht en hoopte dat er geen wolken waren die de blauwe lucht zouden verduisteren.

Het hout van het rijtuig was ruw en Grethe had een van de weinige gladde plekken gevonden om comfortabel te zitten. Ze keek hoe haar voeten tegen het hout tikten en merkte dat ze twee verschillende sokken aan had. Ach, Marie zou het wel niet erg vinden.

Plotseling hield Vincent het paard in.

‘Hé. Waarom ben je gestopt?’ vroeg Grethe verbaasd. ‘Luister. Hoor je die muziek niet?’

Hij had gelijk. Vrolijke muziek weerklonk in de lucht. Dat moest wel betekenen dat de stad dichtbij was. Ze gingen weer op weg.

Grethe was ontgoocheld: geen kleuren, geluiden of bonte stemmen van mensen die door steegjes snelden, geen spelende kinderen, geen meisjes die zich mooi maakten met vlechten en kralen, geen vrouwen die hun kinderen riepen, geen grote hengsten die hinnikten van de inspanning om een kar voort te trekken, geen handelaars die mensen aanschoten, geen mannen die over politiek discussieerden... Nee, niets van dat alles.

De stad was verlaten. De stilte hing zwaar in de steegjes. Kinderen waren opeengepakt op school, terwijl ze onder hun lessenaars met pennen zaten te spelen en luisterden naar saaie lessen van onbekwame leraren. Meisjes waren thuis aan het koken. Vrouwen lagen op bed of verzorgden hun jongste kinderen of zaten ergens te weven. Paarden stonden op stal. Geen handelaar te bekennen. Geen sterveling op straat. Geen mens te bekennen, behalve een enkele bedelaar en een vrouw die haar pioenrozen in de voortuin aan het snoeien was.

Grethe was verbaasd. Waar was iedereen gebleven?

‘Zo is het doordeweeks nu eenmaal: werk, studie, verveling,’ antwoordde Vincent, haar gedachten lezend.

Grethe zweeg. Ze wilde uitstappen en haar broer deed dat vóór haar. Zijn voeten lieten de scherpe stenen van de weg knerpen van verwondering. ‘Moet je nog boodschappen doen?’ vroeg ze, terwijl ze naar de knopen van zijn overhemd keek.

De ander knikte en zei: ‘Herinner je je die muziek? Misschien heb ik een idee.’

‘Wat... Oh ja. Natuurlijk. Waar kwam dat vandaan?’

Hij antwoordde niet. Hij snoof de lucht op en versnelde zijn pas. Grethe besloot dat ze zijn mysterieuze gedrag wel leuk vond.

Ze sloegen de hoek om en stonden ineens voor een enorme deur. Hij hoefde niet eens te duwen, want de deur was open. Ze gingen het huis binnen en beklommen een lange trap.

Het licht bovenaan de trap floepte aan. Een man met een krulsnor

en een bril op het puntje van zijn neus verscheen in het trapgat en riep naar Vincent: ‘Ah, ik wist het! Ik wist het! Ik wist het al die tijd! Mijn collega’s zullen nog eens moeten nadenken, ah ja, en meneer Wirris zal spijt hebben dat hij zoveel hierop heeft ingezet...’

De man was erg opgewonden; hij zag er bijna uit als een klein kind. Hij ging met drie treden tegelijk naar beneden, gleed uit en landde bijna op Vincents voeten. Hij krabbelde onmiddellijk weer op en wreef over zijn hoofd. Vincent trok zijn zus dicht tegen zich aan en mompelde: ‘Het is al goed. Dit is normaal voor hem.’

Oh ja? Wie was hij? Wie was deze rare meneer met zijn krulsnor, waarvan de ene kant wat korter was dan de andere?

‘Vincent, wat een enorm genoegen je weer te zien! Maar wie heb je bij je? Je verloofde?’

Grethe huiverde: óf ze leek ouder dan ze was, óf Vincent leek jonger, óf er zaten een paar steekjes los bij deze kerel. Flinke steken, zelfs.

‘Kurt! Alsjeblieft zeg, zie je niet dat ze pas twaalf is? Twáálf,’ herhaalde Vincent met nadruk. ‘Haar naam is Grethe en ze is mijn zus. Of liever, mijn kleine zusje.’ Hij knipoogde naar haar.

‘Kleine zusje, ja,’ herhaalde Grethe.

Dus de mysterieuze kerel met de warrige spraak en gedachten heette Kurt. En Vincent was blijkbaar van plan hem naar boven te volgen.

Kurt nam broer en zus mee naar een kleine kamer. Hij deed het licht aan, trok de gordijnen dicht en verklaarde: ‘Mevrouw en mijnheer, dit is mijn fantastische, geweldige, waanzinnige... televisie!’

Hij wees naar een soort houten kast met een zwarte rechthoek erop die vrij klein was in vergelijking met de rest van het makbeest.

Was dat alles? Een rechthoek? Een zwarte rechthoek. Grethe zag er niet veel moois aan. En toen kwam er plotseling geluid uit de doos!

‘Goedenavond. Zware regen en hagel worden voorspeld voor de regio Bremen. In de omgeving van Berlijn schijnt de zon fel, wat droogte kan

betekenen.'

Een vrouw was te zien. *In* de doos. In zwart-wit.

'Er zit een verkleurde dame gevangen in die pratende doos!' riep Grethe.

Vincent lachte. Toen hij voor het eerst de televisie van meneer Kurt had gezien, was hij net zo verbaasd geweest.

'Nee, Grethe. Er zit niemand gevangen daarbinnen. Laat ik het zo zeggen... het is een bewegend beeld. Het is goed, je went er vanzelf aan.'

Ze wende er vanzelf aan? Grethe dacht van niet. Er zat een jongedame in die doos opgesloten en zij keek hen aan alsof zij hen naar haar toe wilde lokken! Dat ding was gevaarlijk. Ze zou hier niet aan wennen.

'Wat het ook is, het bevalt me niks!' riep Grethe uit, terwijl ze achteruit deinsde.

'Juffrouw, u hebt mijn trots gekrenkt!' riep Kurt uit. 'Mijn uitvinding is niet zomaar iets, het is een televisie. En op een dag zullen kinderen niet meer zonder kunnen.'

Over welke kinderen had hij het? Zeker niet over haar.

Vincent onderbrak Kurts woordenstroom. 'Kurt... dit is niet jóúw uitvinding.'

'Ach. Een detail. Niets belangrijks. En nu, als jullie het niet erg vinden, zou ik graag het weerbericht voor morgen willen weten.'

De drie gingen voor het apparaat zitten en begonnen naar de zwartwit-dame te kijken. Ze was mooi. Ze had haar haren in een hoge knot op haar hoofd en een soort uniform zoals ze op de universiteit dragen. Ze zag eruit als een journaliste. Grethe begon er toch aan te wennen en besepte dat je een vrouw sowieso niet kon verkleinen en opsluiten in een doos. Tenzij...

'Vincent... Is Kurt zo'n krankzinnige wetenschapper?' fluisterde Grethe, terwijl ze ervoor waakte niet door de man zelf te worden gehoord.

‘Wetenschapper? Geen idee. Krankzinnig, zeker weten!’

Grethe ging in kleermakerszit zitten. Het maakte haar niet uit dat Marie zich straks vast af zou vragen wat ze met haar arme rok had gedaan. Het afdankertje dat eerst door Marie, toen door Klaudia en vervolgens door Grethe was gedragen.

Ze bedoelde niet dat haar zussen oud waren. Als Marie haar ooit zoiets zou horen zeggen, zou ze doordraaien, bedacht Grethe met een grinnik.

Ze bleven ongeveer een halfuur, toen zette Kurt het apparaat uit en haastte zich weg. Misschien wel om een ander hels apparaat uit te vinden?

Een paar minuten later zaten Vincent en Grethe weer in de wagen en gingen ze op weg naar huis.

‘Voor mij klinkt het als tovenarij, dat televisiegedoe,’ mompelde Grethe.

‘Als ik eerlijk ben, voor mij ook,’ antwoordde Vincent, terwijl hij de teugels liet vieren om de paarden sneller te laten gaan.

‘Arme beesten, het zijn geen treinen!’ lachte Grethe. ‘Sneller kunnen ze niet.’

‘Denk je van niet?’

‘Vincent! Het zijn páárden.’

‘Maar als ze willen, kunnen ze galopperen als treinen!’ zei hij, en de jongen gaf het paard waar Jacob zo dol op was een liefkozend klopje op zijn achterwerk. Hij heette Laaka en Vincent had de naam zelf gekozen.

Toen ze thuiskwamen, werd Marie meteen boos op hen. ‘Zo laat thuiskomen! Vincent! Ik had dit niet van jou verwacht. En dan jij, Grethe... Ik dacht dat je een braaf meisje was.’

Dacht Marie dat ze een braaf meisje was? Verdorie, dat was de eerste

keer dat ze zoiets hoorde. Marie die de goede kanten van haar kleine zusje erkende? Het was een wonder.

‘Grethe, wat ben je toch een teleurstelling,’ vervolgde Marie.

Grethe besloot meteen dat er toch geen sprake was van een wonder en toonde ineens bovenmatige belangstelling voor Vincents versleten schoenen.

‘Hoe dan ook, ik hoop dat je morgen beleefder zult zijn. Het wordt een belangrijke dag!’

‘Waarom?’ liet Grethe zich ontvallen.

Marie keek haar aan alsof ze drie ogen had in plaats van twee. ‘Wat een domme vraag! Morgen komen de nieuwe burens en ik wil een goede indruk maken, dus je moet je gedragen als de hoogopgeleide jongedame die je bent... of liever, die je zou móéten zijn.’

ER KOMT WAT NIEUWS AAN

De volgende ochtend was Marie door het dulle heen, alsof ze op het punt stond bezoek te krijgen van de koning van Engeland in hoogst eigen persoon. Ze had een knot in haar haren gemaakt, besloot toen dat het toch niet goed zat en deed haar haren in een vlecht. Ze had drie paar kleren aan- en uitgetrokken, koos toen voor een babyroze jurk en besteedde een halfuur aan het kiezen tussen twee paar schoenen. Op het allerlaatste moment had ze in de spiegel gekeken en besloten dat ze zich toch weer moest omkleden.

Uiteindelijk deed ze haar haren los, trok ze een cyclaamroze jurk aan met een witte rok eronder en trok ze het andere paar schoenen aan, die naar Grethes bescheiden mening veel lelijker waren dan de andere.

Grethe hielp haar de koordjes in het lijfje strak aan te trekken.

‘Strakker.’

‘Strakker.’

‘Grethe, strákker!’

‘Maar je stikt zo nog!’

‘Doet er niet toe. Trekken!’

Toen ze het probleem van haar eigen kleding eenmaal had opgelost, ging Marie verder met de jongens aankleden.

Die waren allemaal hetzelfde gekleed: in een wit hemd en een zwarte broek. Jacob moest het doen met een grijze broek, want de enige overgebleven zwarte was van Vincent en was minstens drie maten te groot. Klaudia trok een hemelsblauwe jurk aan en toen herinnerde Marie zich helaas dat Grethe er ook nog was. Ze begon na te denken over hoe ze de kleinste telg van de familie moest aankleden.

‘Weet je nog, die jurk die ik je vorig jaar met Kerstmis gegeven heb?’

Oh, zeker Grethe herinnerde het zich maar al te goed. Ze had hem namelijk helemaal modderig gemaakt tijdens het paardrijden en de volgende dag had ze geprobeerd hem in de rivier te wassen, maar ze had hem in het water laten vallen en daar lag hij nu nog... op de bodem.

‘Ik... Ik eh, ik ben hem kwijt... Ik zou... weet je...’ stamelde Grethe, maar door de blik die haar zus haar toewierp, wist ze dat het beter was dat ze nu zweeg.

‘Hoe zit het met die roze?’

Daar had BB aan geknabbeld, dus die had ze weggedaan, maar dat kon ze niet opbiechten. ‘Die zit in de was.’

Marie keek haar wantrouwend aan. ‘Dus wat ga je dan wél dragen?’

‘Ik zou die rok van gisteren kunnen dragen!’ zei Grethe.

Marie keek haar met vlamme ogen aan. ‘Geen denken aan! Ik weet zeker dat het nieuwe buurmeisje een mooie jurk aan zal hebben en ik kan je je niet zo laten vertonen!’

‘Hebben de burens een dochter?’ vroeg Grethe nieuwsgierig.

‘Ja, ze hebben een dochter, en probeer niet van onderwerp te veranderen!’

Maries gezaghebbende toon was echt beangstigend.

‘Je bent mijn moeder niet!’ fluisterde Grethe, terwijl de woede in

haar lichaam opvlamde.

‘Inderdaad. Ik ben je moeder niet. Ik ben je zus. En nu, in hemelsnaam, laten we iets fatsoenlijks voor je zoeken om aan te trekken!’

Uiteindelijk moest Grethe de jurk aan waar Klaudia communie in had gedaan, die te los zat en haar op zijn zachtst gezegd een ongemakkelijk gevoel gaf. Ze haatte de jurk. Bij Klaudia had het ding prima gestaan, maar om hem nou zélf aan te moeten trekken... ze stikte erin. De jurk was te warm, met de hitte die er al heerste en deze stof, die perfect had gepast bij een expeditie naar de Zuidpool...

De jongens kwamen het huis uit en wachtten op de oprit voor het huis. De zon brandde veel feller dan gewoonlijk, ten nadele van die arme Grethe.

Minuten gingen voorbij. Een halfuur ging voorbij. Een uur ging zelfs voorbij. En ze wachtten en wachtten maar.

Grethe zat op de stoep te kletsen met Jacob en Vincent.

‘Wanneer komen ze nou?’ vroeg ze met een zucht.

‘Ik denk niet dat ze nog komen,’ mompelde Jacob, diep in gedachten.

‘Ze móéten komen!’ wierp Grethe tegen.

‘Ik denk dat ze een bende rovers hebben ontmoet die hen ontvoerd hebben en verborgen in een afgelegen gebied in Alaska.’

‘Nou... dat zal wel niet. Maar ze zijn wel te laat.’

Vincent kwam tussenbeide: ‘Ze zijn niet te laat. Ze hebben ons niet verteld hoe laat ze aankomen. Ze zouden zelfs om negen uur ’s avonds kunnen arriveren.’

‘Goed. Als dat het geval is, ga ik weg. Sorry hoor.’ Grethe maakte aanstalten om op te staan.

‘Eh, Grethe? Denk aan Marie,’ herinnerde Jacob haar aan hun zus.

Ah. Juist. Als het aan Marie had gelegen, hadden ze daar de hele dag kunnen zitten, als brave soldaten, wachtend op de komst van de nieuwe burens.